

Németh Erzsébet

Hó hull...

És hó hull, decemberedünk,
 behömpölyödve a télbe.
 Ünnepet rakunk kockáinkból,
 csillagszóró-álmokat az égre.

Mindennap Jézus-várás

Szívünk jászolát melegítjük:
 zizegő alázat
 puha szálaival béleljük körül,
 maradék jóságunk parazsán
 megdermedt ima langyosul,
 s pillangószikraként az ég felé röpül.
 Mosoly-kis-testedért kinyílik
 élő fájdalomk szirma,
 óriás krizantém az égen
 a Dávid városát mutató csillag...

Karácsony előtt

Hideg van –
 Gombold be magányod – – –
 Míg a reménytelenség vihara tombol
 talán elerednek
 a megbékélés fehér pelyhei.

Induljunk!

Szenvedéssóhajok gyúlnak
 a vézna éjszakában,
 ősrégi vétkek károkozó varjait
 messzire űzhetné akire várunk,
 a megváltó kisgyerek –
 Hogy megszülethessen:
 talán az embernek kell
 keresztre feszülni érte! –
 Kínnal átszögelt húsból
 földre hulló gyöngy
 egy adventi vércsepp.